

Rolnummer 2265
Arrest nr. 176/2002 van 5 december 2002

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 6, § 1, van de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, zoals van toepassing vóór de wijziging ervan bij de wet van 19 oktober 1998, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Luik.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters L. François, R. Henneuse, L. Lavrysen, J.-P. Snappe en E. Derycke, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag

Bij vonnis van 1 oktober 2001 in zake F. Dykmans tegen De Post, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 8 oktober 2001, heeft de Arbeidsrechtbank te Luik de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Is artikel 6, § 1, van de wet van 3 juli 1967 betreffende de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector in strijd met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door in de overheidssector twee categorieën van slachtoffers te creëren en een zelfde algehele graad van arbeidsongeschiktheid voor ieder slachtoffer : de categorie van slachtoffers van een of meer opeenvolgende arbeidsongevallen; de categorie van slachtoffers van één arbeidsongeval met een arbeidsongeschiktheid van meer dan 25 pct. ?

De eerste categorie zou verschillende gecumuleerde renten ontvangen waarvan het totale bedrag hoger zou liggen dan het geplafonneerde bedrag dat wordt ontvangen door de tweede categorie van slachtoffers. »

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

F. Dykmans, eiser voor de verwijzende rechter, is het slachtoffer geweest van drie opeenvolgende arbeidsongevallen terwijl hij in dienst was van De Post. Er werd hem een blijvende arbeidsongeschiktheid van respectievelijk 5, 25 en 3 pct. toegekend. De Post weigert de rente te storten voor het derde ongeval, op grond van artikel 6, § 1, van de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, dat de cumulatie van renten zou verbieden waarvan het totale bedrag een maximum van 25 pct. van de basisbezoldiging waarop het slachtoffer recht heeft, zou overschrijden.

In een vonnis van 5 maart 2001, waarin de heropening van de debatten werd bevolen, en ook in het verwijzingsvonnis heeft de Rechtbank geoordeeld dat het in het voormelde artikel 6 bepaalde maximum van 25 pct. slechts betrekking heeft op één enkel ongeval. De Rechtbank vergelijkt de situatie van een ambtenaar aan wie, als gevolg van één arbeidsongeval dat leidt tot een ongeschiktheid van 30 pct., een maximale rente van 25 pct. van het bedrag van zijn wedde zou worden toegekend, met de situatie van een ambtenaar aan wie, als gevolg van twee arbeidsongevallen met elk een arbeidsongeschiktheid van 15 pct. tot gevolg, twee renten van 15 pct. zouden worden toegekend die niet zouden zijn geplafonneerd; zij gaat in op het verzoek van de tegenpartij, De Post, en stelt aan het Hof de hierboven vermelde prejudiciële vraag.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 8 oktober 2001 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 23 oktober 2001 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 8 november 2001.

Memories zijn ingediend door :

- De Post, waarvan de kantoren zijn gevestigd te 1000 Brussel, Muntcentrum, bij op 30 november 2001 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 7 december 2001 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 11 januari 2002 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikkingen van 27 maart en 26 september 2002 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 8 oktober 2002 en 8 april 2003.

Bij beschikking van 9 oktober 2002 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 6 november 2002.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 11 oktober 2002 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 6 november 2002 :

- is verschenen : Mr. M. Mahieu, advocaat bij het Hof van Cassatie, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers R. Henneuse en E. Derycke verslag uitgebracht;
- is de voornoemde advocaat gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van het onderwerp van de prejudiciële vraag

A.1. De Ministerraad merkt op dat de verwijzende rechter in zijn vorig vonnis, gewezen op 5 maart 2001, waarin de heropening van de debatten wordt bevolen, heeft beslist dat artikel 6 van de wet van 3 juli 1967 in die zin moet worden geïnterpreteerd dat het slechts betrekking heeft op de gevolgen van één enkel ongeval, en niet op de samengevoegde gevolgen van opeenvolgende ongevallen, en dat het derhalve niet van toepassing is op de hypothese van opeenvolgende ongevallen. Het vonnis, waarin daarna, maar enkel daarna, is gesteld dat de partijen zich op de terechtzitting niet hebben verklaard over een eventuele discriminatie in strijd met de Grondwet, is definitief in de zin van artikel 19 van het Gerechtelijk Wetboek, zodat het heeft geleid tot het uit handen geven door de Rechtbank en dat bij haar dus niet meer de vraag aanhangig is of, in voorkomend geval, artikel 6, § 1, van de wet van 3 juli 1967, gesteld dat het in overeenstemming is met de Grondwet, van toepassing is op de betwisting die bij de Rechtbank aanhangig blijft. Daaruit vloeit voort dat bij niet-toepassing van artikel 6, § 1, van de wet, noodzakelijkerwijze enkel de algemene regeling die bij artikel 4, § 1, van de wet is ingesteld en waarvan artikel 6, § 1, afwijkt, van toepassing is, door de uitdrukkelijke beslissing van de verwijzende rechter die in het vonnis van 5 maart 2001 is vermeld. Er wordt niet beweerd dat artikel 4, § 1, van de wet discriminerend zou zijn doordat het niet voorziet in een maximum voor de rente die verschuldigd is in

geval van opeenvolgende ongevallen, waarvan de gecumuleerde gevolgen 25 pct. bereiken of overschrijden. Dat artikel is trouwens niet aan het Hof ter toetsing voorgelegd.

Aangezien die betwisting is beslecht bij het vonnis van 5 maart 2001, heeft de prejudiciële vraag geen voorwerp en de verwijzende rechter zal zelf niet kunnen terugkomen op wat definitief is geoordeeld door hem of door zijn opvolger in dezelfde zaak.

Ten aanzien van de bevoegdheid van het Hof

A.2.1. De Ministerraad is van mening dat het Hof niet bevoegd is om op de prejudiciële vraag te antwoorden omdat uit het verwijzingsvonnis zelf blijkt dat die vraag betrekking heeft op het bestaan van een discriminatie die een categorie van burgers treft die niets uit te staan heeft met het geschil dat bij de rechter aanhangig is gemaakt. Mocht het Hof ervan uitgaan dat het moet oordelen over de grondwettigheid van de betwiste norm in de interpretatie van de verwijzende rechter, dat wil zeggen de interpretatie volgens welke het maximum van 25 pct. niet van toepassing is op de gecumuleerde opeenvolgende ongevallen, dan zou het Hof tot de vaststelling moeten komen dat de discriminatie die wordt aangeklaagd door de verwerende partij in het hoofdgeding, namelijk De Post, in werkelijkheid een categorie van burgers zou raken die niets uit te staan heeft met het aan de Rechtbank voorgelegde probleem, vermits het per definitie zou gaan om slachtoffers van één enkel arbeidsongeval, die de gevolgen van het maximum van 25 pct. ondergaan en die zouden worden gediscrimineerd ten opzichte van diegenen die, zoals de eiser in het hoofdgeding, F. Dykmans, de gevolgen van een dergelijk maximum niet ondergaan.

A.2.2. Volgens de Ministerraad wordt de discriminatie aangeklaagd door De Post, de verwerende partij in het hoofdgeding, die de wettelijke last van de betrokken renten draagt, terwijl een eventuele ongrondwettigheid enkel door de slachtoffers van één enkel ongeval zou kunnen worden opgeworpen. Zij zou tot gevolg kunnen hebben dat die slachtoffers, na een gunstig prejudicieel arrest, zouden verkrijgen dat het betrokken maximum wordt verhoogd; zij zou niet tot gevolg kunnen hebben dat de slachtoffers van opeenvolgende ongevallen, waarop dat maximum niet van toepassing zou zijn, de ongunstige gevolgen ervan ondergaan want de vaststelling van een discriminatie moet als enig doel hebben iets te doen aan het minder gunstige lot dat onterecht een categorie van burgers treft ten opzichte van een andere, en niet hetzelfde onrechtvaardige lot, onder het voorwendsel van gelijkheid, voor te behouden aan degenen die door de wet niet aan de ongunstige regeling zijn onderworpen.

A.2.3. De Ministerraad voert aan dat de in het geding zijnde bepaling de situatie van De Post niet ongunstig raakt (wat De Post trouwens niet beweert), noch die van andere schuldenaars van wettelijke vergoedingen die tot dezelfde categorie behoren, ten opzichte van een andere categorie van schuldenaars van wettelijke vergoedingen, die zich in een gunstiger situatie zouden bevinden dan die van de schuldenaars die tot de eerste categorie behoren, zonder dat dat verschil op een objectieve en redelijke verantwoording berust.

A.2.4. De Ministerraad herinnert eraan dat de bestaansreden van de aan het Hof toevertrouwde toetsing bestaat in de schending van de rechten van de mens of de fundamentele vrijheden. Zij heeft tot doel wetten af te keuren die, ten nadele van een categorie van burgers, een discriminatie zouden instellen ten opzichte van een andere categorie van burgers, en niet het voordeel van een wetgeving aan een categorie van burgers te ontfangen, om reden dat zij, in voorkomend geval onterecht, niet zou gelden voor een andere categorie van burgers.

De door De Post aangevoerde discriminatie zou bijgevolg, na een eventuele verklaring van ongrondwettigheid, niet kunnen leiden tot de niet-toepasbaarheid van artikel 6, § 1, van de wet van 3 juli 1967 op de feiten van de zaak. De vraag, die als prejudiciële vraag wordt gekwalificeerd, zoals zij door de verwijzende rechter is gesteld, is dus geen vraag waarbij het Hof wordt verzocht een antwoord te formuleren dat de uiteindelijke oplossing van het geschil, zoals die door de verwijzende rechter zal worden beslist, kan bepalen.

Ten gronde

A.3.1. In ondergeschikte orde herinnert de Ministerraad aan de draagwijdte van de in het geding zijnde bepaling en wijst erop dat, tijdens de parlementaire debatten die voorafgingen aan de aanneming ervan, de aandacht werd gevestigd op het verschil tussen de regeling voor de arbeidsongevallen in de privé-sector en de regeling voor de arbeidsongevallen in de openbare sector wat de beginselen zelf van het maximum betreft, maar

zonder het specifieke probleem van de opeenvolgende ongevallen en de weerslag ervan op de toepassing van het maximum in overweging te nemen.

Hij merkt op dat dat probleem genoegzaam bekend is wat de arbeidsongevallen in de privé-sector betreft. Het forfaitaire karakter van die regeling heeft, onder meer, tot gevolg dat aan de basisbezoldiging, dat wil zeggen de gemiddelde bezoldiging over 365 dagen voorafgaand aan het ongeval, de betekenis van de economische waarde van het slachtoffer op de arbeidsmarkt wordt gegeven, zoals die concreet bestond op de dag vóór het betwiste ongeval (artikel 34 van de wet van 10 april 1971). Daaruit vloeit voort dat indien dat slachtoffer vroeger door andere ongevallen is getroffen, waaronder arbeidsongevallen, de gevolgen van die vroegere ongevallen, ten laste genomen in de vorm van een overeenkomstige rente, worden geacht in rekening te worden gebracht voor de economische waarde van het slachtoffer, zoals die tot uiting wordt gebracht door zijn loon op de datum van het ongeval. Logischerwijze volgt daaruit dat de opeenvolging van verschillende arbeidsongevallen zal leiden tot een recht op een rente berekend op grond van het loon dat bestond op het ogenblik van elk van de ongevallen, en dat de cumulatie van de renten aan geen enkele beperking is onderworpen. Die oplossing is het gevolg van het zogenaamde beginsel van de ontstentenis van weerslag van de vroegere toestand van het slachtoffer op de evaluatie van de arbeidsongeschiktheid die voortvloeit uit een arbeidsongeval in de privé-sector.

Aangezien de werkzekerheid in die sector niet gewaarborgd is, wordt het slachtoffer dat zijn betrekking verliest, bij het zoeken naar een nieuwe betrekking geconfronteerd met de moeilijkheid van de handicap die het resultaat is van vroegere ongevallen.

Die werkzekerheid, die in de overheidssector gewaarborgd is, heeft het in het geding zijnde maximum verantwoord, wat een redelijke maatregel is. De prejudiciële vraag handelt trouwens niet over discriminatie tussen de werknemers van de privé-sector en die van de openbare sector, maar tussen werknemers van de openbare sector, naargelang zij het slachtoffer van een of meer ongevallen zijn geweest.

A.3.2. De Ministerraad gedraagt zich naar de wijsheid van het Hof over de vraag of het Hof artikel 6, § 1, van de wet van 3 juli 1967 in die zin kan interpreteren dat het maximum van 25 pct. van toepassing is zowel op de rente die verschuldigd is voor één enkel ongeval als op de rente die verschuldigd is wegens opeenvolgende ongevallen (het is evident dat, in die interpretatie, er geen enkele discriminatie is tussen de twee betrokken categorieën, wat elke schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet uitsluit) maar preciseert dat het die interpretatie niet overneemt.

Indien die interpretatie niet in aanmerking wordt genomen, is hij van mening dat het verschil in behandeling, gegrond op het aantal arbeidsongevallen, in overeenstemming is met het door de wetgever nagestreefde doel en dat de aangewende middelen een redelijk verband van evenredigheid vertonen met de verwezenlijking van die doelstellingen.

Volgens de Ministerraad vermocht de wetgever redelijkerwijze van oordeel te zijn dat het feit slachtoffer van verschillende opeenvolgende ongevallen te zijn die een reeks letsels met zich mee kunnen brengen die omvangrijker zijn dan die welke normaal het gevolg zijn van één enkel ongeval, verantwoordt dat het maximum van 25 pct. in dat geval niet wordt toegepast.

Het aangewende middel is niet onevenredig vermits het enkel een verschil in behandeling teweegbrengt wanneer de som van de percentages 25 pct. overschrijdt. Vermits minstens een van die ongevallen 25 pct. zou bereiken of overschrijden, zou het maximum van toepassing zijn op de rente verschuldigd als gevolg van het betrokken ongeval. Men kan weliswaar niet het extreme geval uitsluiten waarin een slachtoffer van opeenvolgende arbeidsongevallen, voor elk ervan, een gedeeltelijke blijvende arbeidsongeschiktheid van 24 pct. zou toegekend krijgen, wat hem renten zou kunnen opleveren die in totaal $24 \text{ pct.} \times 3 = 72 \text{ pct.}$ van het basisloon bereiken. Een dergelijk geval is evenwel dermate onwaarschijnlijk dat de wetgever redelijkerwijze vermocht ervan uit te gaan dat het niet in overweging diende te worden genomen, evenmin als de uitzonderlijke gevallen die dat extreme geval kunnen benaderen. De wetgever kan immers terecht de meest waarschijnlijke gevallen voor toepassing van de regels die hij aanneemt in aanmerking nemen, en die gevallen veronachtzamen die, zonder volledig te zijn uitgesloten, hoogst onwaarschijnlijk blijken. Het gaat immers in dat geval om een soevereine beoordelingsvrijheid van de wetgever, in alle opportuniteit.

A.4.1. Wanneer een ambtenaar wordt getroffen door twee arbeidsongevallen, waarvan het ene leidt tot een blijvende arbeidsongeschiktheid van 20 pct. en het andere tot een ongeschiktheid van 30 pct., dan wordt, volgens De Post, zoals in het gemeene recht, bij dat laatstvermelde percentage rekening gehouden met de antecedenten van het slachtoffer en bijgevolg met het vorige ongeval. Men moet dus ervan uitgaan dat dat slachtoffer

doorgaans een blijvende arbeidsongeschiktheid van 30 pct. behoudt. Volgens artikel 6 van de wet van 1967 heeft het slachtoffer slechts recht op een rente van 25 pct. Zoals de eiser artikel 6 interpreteert, preciseert die bepaling evenwel niet het aantal ongevallen dat in aanmerking wordt genomen, zodat de plafonnering van een rente per geval zou worden beoogd en het slachtoffer van de twee opeenvolgende arbeidsongevallen recht zou hebben op een rente van 20 pct. van het basisloon voor het eerste ongeval en op een rente gelijkwaardig aan 25 pct. (30 pct. beperkt tot 25 pct.) van het basisloon voor het tweede ongeval.

Volgens De Post zou een dergelijke interpretatie ertoe kunnen leiden dat, in voorkomend geval, aan het slachtoffer van verschillende arbeidsongevallen een hogere vergoeding wordt toegekend dan aan het slachtoffer van één enkel ongeval, terwijl de graad van arbeidsongeschiktheid voor beiden gelijkwaardig zou zijn. Die feitelijke plafonnering is in strijd met het beginsel van artikel 6 en met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De Post wijst erop dat de ambtenaar zijn functie blijft uitoefenen en dat de wetgever rekening heeft gehouden met de werkzekerheid in de openbare sector (in tegenstelling met het gemeen recht van de arbeidsongevallen) en heeft geoordeeld dat het verlies van economisch potentieel als gevolg van de letsels veroorzaakt door een arbeidsongeval overeenstemt met maximaal 25 pct. van het basisloon.

- B -

B.1.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 6, § 1, van de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector.

Artikel 6 bepaalt :

« § 1. Zolang de getroffene de uitoefening van ambten behoudt, mag de rente niet hoger liggen dan 25 pct. van de bezoldiging op grond waarvan zij is vastgesteld.

§ 2. De getroffene die ongeschikt is bevonden om zijn ambt uit te oefenen maar die andere, met zijn gezondheidstoestand verenigbare ambten kan vervullen, kan volgens de regelen en binnen de grenzen die zijn statuut bepaalt, weder tewerkgesteld worden in een betrekking welke met zulk een ambt overeenkomt.

De wedertewerkgestelde getroffene behoudt het voordeel van de bezoldigingsregeling welke hij genoot toen het ongeval zich voordeed of de beroepsziekte werd vastgesteld. »

B.2. Volgens de verwijzende rechter zou de in het geding zijnde bepaling een verschil in behandeling teweegbrengen tussen degenen die recht hebben op een rente wegens een arbeidsongeval in de zin van het voormelde artikel 6, § 1, naargelang zij het slachtoffer zijn geweest van een ongeval dat een blijvende arbeidsongeschiktheid van meer dan 25 pct. heeft veroorzaakt of dat zij het slachtoffer van verschillende ongevallen zouden zijn geweest : in het eerste geval zou het bedrag van de rente, krachtens de in het geding zijnde bepaling,

25 pct. van het loon op basis waarvan zij is vastgesteld, niet mogen overschrijden, terwijl in het tweede geval de som van de toegekende renten hoger zou mogen zijn dan het bedrag van de rente die in het eerste geval wordt toegekend.

Ten aanzien van het onderwerp van de prejudiciële vraag en de bevoegdheid van het Hof

B.3.1. De Ministerraad voert aan dat de prejudiciële vraag zonder voorwerp is doordat de verwijzende rechter, in zijn vonnis van 5 maart 2001 en in het vonnis waarin hij aan het Hof een vraag stelt - in het eerste vonnis wordt een heropening van de debatten bevolen als gevolg waarvan het tweede vonnis wordt gewezen -, heeft beslist dat de in het geding zijnde bepaling enkel van toepassing is op de hypothese van één enkel ongeval en doordat de betwisting naar aanleiding waarvan hij het Hof ondervraagt en die betrekking heeft op de hypothese van opeenvolgende ongevallen, dus niet meer bij hem aanhangig zou zijn.

B.3.2. Uit de formulering zelf van de prejudiciële vraag blijkt dat de verwijzende rechter de invoering van twee categorieën van slachtoffers die hij vergelijkt, toeschrijft aan de in het geding zijnde bepaling.

Uit de feiten van het geding en uit het dossier van de rechtspleging kan evenwel niet op afdoende wijze worden afgeleid dat de in het geding zijnde bepaling kennelijk niet van toepassing zou zijn op het bodemgeschil. Het Hof antwoordt dus op de vraag zoals zij door de verwijzende rechter is gesteld.

B.4.1. De Ministerraad beweert ook dat het Hof niet bevoegd zou zijn om de prejudiciële vraag te beantwoorden omdat de eventuele ongrondwettigheid niet zou kunnen worden vastgesteld ten nadele van degenen, zoals de eiser voor de verwijzende rechter, die de gunstigste regeling genieten (de slachtoffers van opeenvolgende arbeidsongevallen die, volgens de interpretatie die de Ministerraad aan de verwijzende rechter toeschrijft, niet onderworpen zijn aan de in het geding zijnde bepaling, noch aan het maximum van 25 pct. dat daarin wordt bepaald), en enkel zou kunnen worden vastgesteld ten voordele van de categorie van personen die aan de ongunstigste regeling zijn onderworpen (de slachtoffers van één enkel ongeval, die volgens die interpretatie aan het vermelde maximum zijn onderworpen), op wie de in het geding zijnde bepaling van toepassing is. Enkel die personen zouden de ongrondwettigheid

ervan kunnen aanvoeren en de eiser voor de verwijzende rechter zou dat niet kunnen; de Ministerraad betwist dat De Post, die de betrokken renten verschuldigd is en tegenpartij voor de verwijzende rechter is, het recht zou hebben om het betwiste verschil in behandeling aan te klagen en voert aan dat de beslissingen van het Hof niet ertoe zouden kunnen leiden aan een categorie van burgers het voordeel van een wetgeving te ontfangen om reden dat een andere categorie daarvan « in voorkomend geval ontfangt » verstoken zou zijn.

B.4.2. De bijzondere wet van 6 januari 1989 eist niet dat de aan het Hof voorgelegde verschillen in behandeling worden voorgelegd op initiatief van diegenen die het slachtoffer ervan zouden zijn. Bovendien kan op een beslissing van het Hof niet worden geanticipeerd of verondersteld om zijn bevoegdheid te betwisten.

Ten gronde

B.5. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.6. Volgens de motivering van het verwijzende vonnis, steunt dat op het idee dat het maximum van 25 pct., bedoeld in de in het geding zijnde bepaling, enkel van toepassing is op de renten gestort als gevolg van één enkel arbeidsongeval.

Uit de formulering van de prejudiciële vraag blijkt overigens dat de rechter ervan uitgaat dat dat maximum niet van toepassing is op het slachtoffer van opeenvolgende ongevallen.

B.7. De in het geding zijnde bepaling is van toepassing op de ambtenaren die, als slachtoffer van een arbeidsongeval, in staat zijn om de normale uitoefening van hun functie

voort te zetten en, bijgevolg, het eraan verbonden loon blijven ontvangen; dat loon wordt hen ook gewaarborgd wanneer zij wedertewerkgesteld worden in een andere functie omdat zij niet meer in staat zijn de eerste functie uit te oefenen (artikel 6, § 2, tweede lid). De wetgever heeft geoordeeld dat die waarborgen alsmede de werkzekerheid in de openbare sector de schade als gevolg van het ongeval beperkten en heeft het bijgevolg wenselijk geacht het bedrag van de rente te beperken zelfs wanneer de graad van ongeschiktheid hoog is (*Parl. St.*, Kamer, 1964-1965, nr. 1023/1, p. 6).

B.8. Die overwegingen houden in dat de in de in het geding zijnde bepaling vastgestelde grens onafhankelijk dient te zijn van het aantal ongevallen dat de toekenning van een rente verantwoordt.

B.9. Volgens de interpretatie van de verwijzende rechter (B.6), zou dat maximum kunnen worden overschreden voor ambtenaren die het slachtoffer zouden zijn van verschillende arbeidsongevallen. Op basis van het voordeel dat zij daarbij zouden hebben ten opzichte van diegenen die slechts één ongeval hebben gehad, kan niet worden geoordeeld dat het in het geding zijnde verschil in behandeling, in het licht van het in B.7 vermelde doel van de wetgever, op een pertinent criterium berust.

In die interpretatie dient de prejudiciële vraag bevestigend te worden beantwoord.

B.10. Het Hof stelt evenwel vast dat uit de formulering van de in het geding zijnde bepaling, die op een algemene manier is opgesteld, niet blijkt dat de maximumgrens die zij vaststelt, enkel betrekking heeft op de renten toegekend als gevolg van één enkel ongeval. Het doel van de wetgever, zoals dat is aangegeven in B.7, leidt daarentegen tot de overweging dat zij ook het geval beoogt waarin de ambtenaar het slachtoffer is van verschillende ongevallen.

Volgens die interpretatie is het in het geding zijnde maximum van toepassing, ongeacht het aantal ongevallen waarvan de ambtenaar het slachtoffer is, en dient de prejudiciële vraag ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- Artikel 6, § 1, van de wet van 3 juli 1967 betreffende de preventie van of de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector, in de interpretatie volgens welke het slachtoffer van verschillende opeenvolgende arbeidsongevallen invaliditeitsrenten kan ontvangen waarvan de samengevoegde bedragen het vastgestelde maximum overschrijden, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

- Dezelfde bepaling, in de interpretatie volgens welke het slachtoffer van verschillende opeenvolgende arbeidsongevallen geen invaliditeitsrenten kan ontvangen waarvan de samengevoegde bedragen het vastgestelde maximum overschrijden, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 5 december 2002.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior